

Obsah:

Sto let od příchodu karmelitánů do Kostelního Vydří <i>P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.</i>	1
Bl. Candelaria od sv. Josefa <i>Jitka Trmalová</i>	3
Otec Marie-Eugène od Dítěte Ježíše, zakladatel sekulárního institutu Notre Dame de Vie <i>Eva Jelínková.</i>	8
P. Redemptus Maria Valabek, O.Carm. – svědek radostné víry a péče o Karmel <i>P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.</i>	15
Několik podnětů z četby karmelitánské řehole svatého Alberta (3. část) <i>P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.</i>	17

Sto let od příchodu karmelitánů do Kostelního Vydří

P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Při letošních červencových poutích jsme si opakovaně připomínali: letos tomu bylo právě sto let od července roku 1908, kdy se pozdně barokní „rezidence“ (takto je budova jmenována na starých nákresech) při poutním kostele Panny Marie v Kostelním Vydří stala skutečně „klášterem“, tedy kdy v ní opravdu začala žít a sloužit poutníkům komunita řeholníků, karmelitánů. Na stránkách našeho časopisu bych nám chtěl toto výročí připomenout prostřednictvím dvou textů.

První z nich pochází od P. Prokopa Valeny, vyderského převora a faráře v letech 1931 až 1950, který ve Vydří ve své době ale i pro celou další budoucnost řádu mnoho vykonal. Z jeho popisu kláštera, řádu a Vydří vybírám ty řádky, kterými se pokouší vystihnout, v čem je krása tohoto místa, a snaží se pro ni získat srdce těch, k nimž se obrací.

Poutní místo Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří

Každý člověk vyzařuje určitou atmosféru a má na druhého člověka vliv dobrý nebo zlý. I my prospíváme nebo škodíme lidem, se kterými se stýkáme. To záleží na tom, máme-li srdce dobré neb špatné! Chrámy Páně mají na lidi jen vliv dobrý, vždyť jsou takřka pařenišťaty Božích pravd a nejušlechtilejších zásad. To platí měrou zvýšenou o poutních chrámech, které

jsou hojněji navštěvovány, nežli obyčejné kostely. Původ poutního kostela nepadá při tom vůbec na váhu, zda totiž se stal na takovém místě skutečný zázrak, nebo běží-li jen o zbožnou pověst, či o splněný slib. Z tohoto důvodu má též mariánské místo vyderské velký význam pro celé dačické okolí, byť se jedná jen o menší poutní kostel. (...)

Vyderský kostelík je veselý, vymalovaný jasnými barvami, kolem kostela se rozprostírá nádvoří s mohutnými lipami, všude vládne Boží klid a otevírá se pohled na tichou krajinu koldokola.

Nádvoří kostelní uzavírá na jedné straně klášterní budova, na západní straně stojí obecná škola a staré ambity, které však jsou proměněny ve dva sály a malou kuchyňku, kterýchžto místností v letní době používají katolické studentky jako tábora. Velmi rády vzpomínají pak na svůj pobyt ve Vydří, třebaže jsou z nejrůznějších končin naší vlasti a poznaly kraje i bohatší i zajímavější, ale je to snad ten radostný Boží klid, jenž vládne ve Vydří a činí člověka šťastným!

(...)Do Kostelního Vydří byli karmelitáni povoláni brněnským biskupem Huynem r. 1908 a jejich první snahou bylo pozvednouti význam tohoto poutního místa. Veliké zásluhy si získal první převor P. Telesfor Hardt, neboť on prosadil, že s velkým nákladem – a to především přispěním tehdejšího patrona barona Bedřicha Dalberga – byl kostel důkladně opraven, vkusně vymalován, a to jak obrazy, tak i dekorativně; byly pořízeny nové lavice, sochy, křížová cesta – jako památka na padlé vojíny ve válce 1914–1918 – a jiné bohoslužebné předměty. Proto také stoupla návštěva poutníků, jichž se napočítalo do roka až 50 procesí.

V klášteře bylo r. 1915 celkem 13 členů, z toho 6 kněží. Až do r. 1919 byli zde vždy nejméně čtyři kněží a dva bratři, kdežto v pozdějších letech byli zde většinou kněží jen dva. Takový je stav i dnes.

Kdo navštíví Karmel Vyderský mimo rušné pouťové dny a nechá zapůsobiti na svoji duši klid, který tam vládne, jakož i rozhled do tiché krajiny vůkolní, ucítí, že je Bohu blíž!

* * *

Druhý text je převzat z výstavy, kterou jsme u příležitosti letošního výročí zpracovali a která bude na 14 panelech umístěných v ambitu vyderského poutního místa zachycovat jednotlivé historické události a osobnosti z celé té stoleté historie. Odstavcem, který zde v časopise otiskujeme, celá výstava končí. I v tomto případě jde o řádky, které nejsou suchým konstatováním, ale chtějí čtenáře získat, nadchnout. Povzbudit na cestě k tomu, co je pro každého z nás cílem pouti nejposlednějším, a místem nejkrásnějším: k Božímu království.

Je jistě pošetilé a nemožné snažit se vypočíst, co všechno může klášter v Kostelním Vydří a zdejší poutní místo dát – a co skutečně dává – těm, kdo sem přicházejí. Kromě společných bohoslužeb, poutí, setkání, je místem, kde se odehrávají události vnitřní: obrácení srdce, odpuštění a smíření, zahlédnutí další cesty, vnuknutí. Kromě modlitby tu můžete prožít setkání s druhým člověkem, koupit si knížku, nebo si číst informace, které jsme shrnuli do této výstavy. My karmelitáni jsme vděční a rádi, že na tomto místě můžeme žít a konat svou službu již sto let. A rádi bychom, aby toto místo bylo milé a cenné pro co nejširší okruh dalších lidí. Proto přejeme tomuto místu i každému z příchodících poutníků starým latinským přáním: Vivat, crescat, floreat! Ať žije, ať roste, ať vzkvétá!

Bl. Candelaria od sv. Josefa

Jitka Trmalová

V neděli 27. dubna 2008 se na univerzitním stadionu ve venezuelském hlavním městě Caracasu konalo blahořečení karmelitky matky Candelarie od sv. Josefa. Matka Candelaria se tak stala první církví uznanou světicí této jihoamerické země. Je zakladatelkou kongregace s původním jménem Malé sestry chudých – dnes nazývané „venezuelské karmelitky“ nebo oficiálně „Sestry karmelitky Matky Candelarie“ (Hermanas carmelitas de Madre Can-

delaria). Slavnosti blahořečení se účastnilo přes 40 000 lidí na stadionu samotném a dalších 20 000 osob liturgii sledovalo v jeho blízkosti na obřích televizních obrazovkách. Atmosféra byla velmi radostná a slavnostní. Bohoslužbě předsedal papežský legát kardinál Saraiva Martins, který také přečetl beatifikační dekret. Spolu s ním se tu shromáždilo množství venezuelských biskupů a mnoho kněží, laiků, řeholníků a řeholnic, zejména sester Matky Candelarie, v čele s generální představenou, sestrou Evelin Gonzales. Bohoslužbu vysílaly v přímém přenosu všechny venezuelské televizní kanály a všechny noviny psaly o blahořečení na titulních stranách.

Ale kdo vlastně byla matka Candelaria a proč byla do seznamu blahoslavených zařazena další zakladatelka řeholního společenství? Po seznámení se s jejím životem zasvěceným Bohu a službě potřebným uvidíme, že její poselství je v dnešním světě plném chudoby výzvou pro všechny, kdo mohou nějak pomoci. Je důkazem že i obyčejný člověk může s Boží pomocí udělat něco pro druhé. Blahoslavená Candelaria ukazuje zároveň příklad, jakým způsobem k potřebným přistupovat – s pokorou, trpělivostí a laskavostí.

Susana Paz Castillo Ramirez (jak zní její občanské jméno) se narodila 11. srpna 1863 ve venezuelském městě Altigracia de Orituco (ve spolkovém státě Guárico). Z matčiny strany byla přímou příbuznou Simona Bolívara.¹ Její otec Francisco de Paula Paz Castillo byl přímý a čestný člověk širokého srdce, vážený mezi lidmi. Vyznal se v lidovém lékařství a takto pomáhal mnoha lidem. Také maminka byla zbožná, pracovitá a poctivá žena a oba rodiče poskytli dětem tak pečlivou výchovu, jak jen to v jejich podmínkách bylo možné. Slovem i vlastním dobrým příkladem vedli děti k solidaritě a k zodpovědnému životu, prakticky osvědčujícímu křesťanské postoje a základní lidské hodnoty. Po stránce intelektuální mohli dětem nabídnout jen málo: Susana se naučila číst a psát. Kromě toho se naučila šít, vyšívat. Když jí bylo sedm let, zemřel její otec. Maminka zemřela, když bylo Susaně dvacet čtyři, a ona se namísto ní stala pilnou paní domu.

Bůh obdaroval Susanu charismatem služby chudým a velkým soucítěním s jejich potřebami. Ačkoliv sama nebyla majetná, neodmítla ničí prosbu o pomoc, rozdávala z toho mála, co měla a co si vydělala šitím. Její činnost podporoval ze sbírek pro chudé také místní farář, i když jí vyčítal, že je blá-

1 Simon Bolívar, narozen 1783 v Caracasu, byl nejdůležitějším vůdcem jihoamerických kreolů, bojujících za nezávislost proti španělské nadvládě. Od r. 1819 byl prezidentem Kolumbie, tehdy zahrnující též Novou Granadu, Venezuelu, Panamu a Ekvádor. V roce 1830 na svou funkci rezignoval a téhož roku zemřel.

zen, když rozdává z prostředků, které nestačí ani pro ni samotnou. Jestliže ani její výdělek a získaná podpora nestačily, uchýlila se Susana k žebrání.

Tamní kraj byl chudou, zapomenutou a trpící divočinou s jednoduchým zemědělstvím, v níž se vliv státu (a s ním spojený možný pokrok) uplatňoval jen minimálně. Služby, obchod, doprava, vše bylo na bídné úrovni. Nadto tu samozvaní vládci jednotlivých oblastí venkova (caudillos) tehdy mezi sebou vedli boj o moc, takže kromě chudých nemocných tu byla také spousta raněných, kteří umírali na ulici, ponechání sami sobě. Susana se cítila oslovena touto situací a snažila se trpícím sloužit. Během nepokojů v roce 1901 sbírala na ulicích raněné a vzala je k sobě domů a ošetřovala je. Poněvadž tam nebylo dost místa, shromažďovala pak nemocné a zraněné, kterým bylo třeba pomoci, v poloopuštěném domě, přiléhajícím k farnímu kostelu, a tam o ně pečovala.

V roce 1903 nastoupil v Altigracia nový farář P. Sixtus Sosa Diaz.² Ten se energicky pustil do práce v oblasti charity. Vytvořil radu, do níž patřili lékaři z té oblasti, on a několik dalších spolupracovníků. Odtud vzešla myšlenka založit v Altigracia první nemocnici. Susaně navrhl, aby nemocnici řídila. Susana ještě s dalšími dívkami, které se s ní staraly o nemocné, se do nemocnice přestěhovaly a toužily stát se řeholnicemi. Zřízení nemocnice „San Antonio“ považují karmelitky matky Candelarie zároveň za okamžik vzniku svého společenství: 13. září 1903. To se potom odtud šířilo pod vedením P. Sixta a matky Candelarie dál na východ Venezuely. Její starost však nikdy neplatila jen nemocným v samotné nemocnici. Vždy chodila také k nemocným, které lékaři navštěvovali doma, a pokud to bylo třeba, vzala je do některé z nemocnic, které její sestry vedly.

13. září 1906 se souhlasem diecézního biskupa oblékla Susana hábit Malých sester chudých a přijala řeholní jméno Candelaria od sv. Josefa.³ Dalším důležitým mezníkem byl 31. prosinec 1910, kdy prvních šest sester složilo

2 Jeho krajané o něm s hrstí říkají, že byl „pravý syn venezuelských plání“ – nezdolný člověk podnikavého ducha, a zároveň „muž Boží“, svěřující své podniky Bohu a spoléhající na Boží pomoc. Tyto své vlastnosti osvědčil nejen jako farář, ale v ještě širší míře pak později, když se roku 1914 stal biskupem, apoštolským administrátorem Guayany, a od roku 1923 byl prvním biskupem nově zřízené diecéze v Cumaná, kde působil dvacet let – až do své smrti 29. 5. 1943. Založil mnoho nemocnic, škol, charitativních zařízení pro staré lidi atd. Viděl, kolik potřebných lidí má kolem sebe, a puzen horlivou láskou k nim uměl využít své schopnosti a možnosti k tomu, aby se jim dostalo pomoci.

3 Jméno Candelaria se váže k svátku Úvedení Páně do chrámu, při jehož liturgickém slavení se od pradávna užívá svíci, podle nichž bývá tento svátek i nazýván (srovnejme naše lidové jméno tohoto svátku: Hromnice).

sliby do rukou Mons. Filipa Neri Sendrea, který zároveň potvrdil Matku Candelarii za generální představenou tohoto společenství. V prosinci 1916 složila pak matka Candelaria věčné sliby do rukou otce zakladatele kongregace v Ciudad Bolívar.

Matka považovala za velmi důležité, aby sestry byly chudé spolu s chudými. Aby žily skromně a nezahanbovaly chudé něčím, co mají oproti nim navíc. Když si sestry potřebovaly pořídit první hábity, peníze na ně si vyžebaly. Ale dřív než je stačily ušít, dala matka peníze zadlužené nemocnici. Jindy, když v nemocnici nebylo místo pro dalšího pacienta, přenechala mu matka Candelaria vlastní postel. Potřeby chudých pro ni byly na prvním místě. Její nevyčerpatelná láska k potřebným se přitom pojila s hlubokou pokorou.

Velkou ctností blahoslavené Candelarie byla laskavost a zároveň trpělivost s nemocnými, kterým bývá mnohdy těžké vyhovět, nebo je vůbec snášet. „Nemocní chudí jsou údy Kristovy,“ říkala – a podle toho s nimi jednala. Například v nemocnici na Margaretině ostrově lékaři odmítli ošetřovat pacienta se zanícenou nohou kvůli jeho nepříjemné povaze a agresivnímu chování. Matka se ho ujala a osobně ho ošetřovala, dokud se neuzdravil, navzdory tomu, že jí neustále nadával. Když na témže ostrově přišla do kontaktu s děvčaty, která se živila prostitucí, chovala se k nim stejně přívětivě jako ke svým milovaným chudým a pokoušela se přivést je ke změně života. Rozuměla dobře bolestem a zoufalství prostých lidí a dokázala zůstat trpělivou, i když oni propadali netrpělivosti a byli nevděční.

Dalším výrazným rysem Matky Candelarie byla její radostnost. Sloužila druhým s radostí a úsměvem a totéž vyžadovala i od svých sester. V dobách nesnází povzbuzovala je i sebe častým zvoláním: „Vzhůru srdce!“ Zůstávala pokorná i přesto, že ji lidé velmi milovali a považovali ji za světici. Jestliže měla někoho pokárat, dělala to vždy laskavě a mezi čtyřma očima. Těm, kdo jí ublížili, trpělivě odpouštěla a modlila se za ně.

Ve funkci generální představené se matka Candelaria musela bránit snahám sester postavit ji na piedestal zakladatelky a nepustit ji k práci u lůžka. Bez ohledu na své postavení představené nadále vykonávala v nemocnicích ty nejobyčejnější služby – vynášela mísy, umývala nemocné a sloužila noční směny. Urazila spoustu kilometrů, když sbírala prostředky pro udržení svého díla. A zakládala nové komunity, jak to v té době kde bylo zapotřebí.

Matka Candelaria vedla kongregaci jako představená třicet čtyři roky, až do generální kapituly v roce 1937. Dvaadvacet let existovala kongregace jako samostatné společenství Malých sester chudých z Altagracia, od roku 1925 byla přičleněna k rodině Karmelu jako kongregace karmelitek – sester třetího řádu žijících řeholním životem.

Biskup v Calabozo si totiž nebyl jist, jestli by mladá kongregace mohla působit jako samostatný řeholní institut a získat k tomu nezbytné kanonické schválení, proto společenství usilovalo o přičlenění k nějaké zkušenější řeholní rodině. Dosáhnout toho nebylo snadné, a to i proto, že sestry si prostředky pro sebe i pro své chudé získávaly převážně žebráním, ani jedna z nemocnic, které vedly, nebyla po stránce ekonomické spolehlivě zajištěna. A tak bylo jejich mladé společenství v neustálé finanční tísní (a ta by případně dopadla na toho, kdo by je k sobě přičlenil). V roce 1922 přišli na Margaretin ostrov, kde sestry již také působily, otcové karmelitáni a na žádost matky Candelarie se podíleli na řeholní výchově a duchovním doprovázení sester. To posílilo přání sester být karmelitkami. P. Eliáš Sandre o tom začal jednat s generálním převorem řádu a ten 25. 3. 1925 vydal dekret, kterým bylo připojení schváleno.

Asi jsme si již zvykli, že většina karmelských svatých jsou mystikové a mistři modlitby. Duchovní život matky Candelarie byl však velmi obyčejný a prostý. Vedla aktivní život naplněný prací a mívala s modlitbou a soustředěním spíš potíže. Z dopisu zpovědníkovi se dozvídáme, že pro ni nebylo snadné odložit množství starostí a myslet jen na Boha. Ráda se modlila základní křesťanské modlitby, zvláště Sláva Otcí a Zdrávas Maria. S pokusem bojovat tak, jak je v Jižní Americe zvykem – rozepjala ruce do tvaru kříže. Její modlitba byla možná prostá, zato však nesená velkou důvěrou v Boha. Říkávala: „Jestli nám Pán nepomůže, znamená to, že to pro nás není dobré. Důvěřujme mu, že on, který zná všechny naše dny, nám neodepře žádnou milost, o kterou ho poprosíme.“ Svá mnohá a chudá díla uskutečňovala s láskou a s bezmeznou důvěrou v Boží prozřetelnost. Velmi milovala Ukřižovaného Ježíše a také Pannu Marii.

Poslední léta života Matky Candelarie byla poznamenána utrpením nemoci. Dobře si uvědomovala svůj zdravotní stav, s neuvěřitelnou trpělivostí snášela bolesti a zcela se ztotožňovala s Boží vůlí. Modlila se za to, aby mohla zemřít s Ježíšovým jménem na rtech, a tak se i stalo. 31. ledna 1940 časně ráno zvracela krev, pak mohla třikrát vyslovit jméno Ježíš a odevdala svou duši Stvořiteli. Zemřela v Caracasu.

V současné době má její kongregace dvanáct konventů ve Venezuele a dva v Bolívii. Roku 1969 začal proces jejího blahorečení, před rokem byl oficiálně uznán zázrak, který se stal na její přímluvu, a tak mohla být letos zařazena do seznamu blahoslavených.

Tato obyčejná žena neobyčejné lásky k Bohu a k lidem měla jasný realistický náhled na život. Říká nám: „Nejsme tu na světě proto, abychom odpočívali. Nechybí mi trápení a různé práce. Pán mi je ve své lásce posílá, aby mě v tomto životě očistil. Navíc mě tolik miluje, že si přeje, abych byla v jeho blízkosti navěky. Vzdejme chválu dobrotě tak laskavého Otce!“

Otec Marie-Eugène od Dítěte Ježíše, zakladatel sekulárního institutu Notre Dame de Vie

Eva Jelínková

V sobotu 8. 11. 2008 bude v pražském seminárním kostele sv. Vojtěcha v Dejvicích den duchovní obnovy s dvěma členy institutu Notre Dame de Vie, sestrou Miriam Michelin, která je profesorkou na gymnáziu ve Francii, a otcem Etienem Michelen, který se v sídle insitutu ve Venasque stará o formaci členů, přednáší na různých místech ve Francii i mimo ni, vede exercicie pro kněze i seminaristy atd. Tímto článkem bychom čtenářům časopisu Karmel chtěli představit zakladatele jejich institutu, otce Marie-Eugène Grialou, OCD. Zároveň tak chceme připravit půdu připravovanému českému vydání jeho stěžejního díla Chci vidět Boha.

Francie dala ve dvacátém století církvi řadu vynikajících osobností, které svým životem i svým učením výrazně ovlivnily současnou podobu církve a svým prorockým voláním po obnově otevřely prostor pro 2. vatikánský koncil. Zároveň ve Francii během minulého století vyrostla řada nových komunit a hnutí, které citlivě reagovaly na měnící se duchovní potřeby současného světa.

Jednou z nich je i nové karmelitánské společenství, institut Notre Dame de Vie. Vznikl začátkem 30. let v Provence a už dnes působí v několika světadílech.

Na následujících stránkách představíme zakladatele institutu, bosého karmelitána Marie-Eugène Grialou, jednoho z velkých učitelů vnitřní modlitby. Během vyprávění o jeho životě vyzdvihneme témata, která jsou v jeho spiritualitě zvlášť výrazná.

Život

Henri Grialou se narodil 2.12.1894 jako třetí z pěti dětí v chudé rodině v Aveyronu. R. 1904 umírá Henriho otec, a proto matka musí tvrdě pracovat, aby velkou rodinu zabezpečila. Již ve svých necelých jedenácti letech, během prvního svatého přijímání, vnímá Henri velmi jasně své povolání ke kněžství a brzy nato odchází studovat do Itálie (s rodinou se tři roky neuvidí), protože mu otcové od Ducha svatého nabídli ve své škole v italském městě Susa studia zdarma.

Roku 1908 vstupuje Henri do malého semináře v Graves a právě zde, zřejmě téhož roku, objevuje sv. Terezii z Lisieux. Dostává se mu do rukou, jak řekne, „taková docela nepatrná knížečka“, *Trhání lístků růže*, a v jednom dopise z r. 1913 prohlásí, že žádná jiná kniha na něj nikdy neudělala takový dojem. Má ji neustále u sebe, dokonce i později na frontě.

V roce 1911 nastupuje pak do velkého semináře v Rodezu a začíná studium teologie.

Na začátku války, v roce 1914, Henri jako mnoho jeho vrstevníků narukuje, je zraněn, ale vzápětí se na frontu vrací a účastní se všech velkých bitev (Verdun, Flandry). To, že jimi prošel bez zranění, s vděčností připisuje ochraně své malé přítelkyně, svatě Terezie. V jednom dopise napíše: „Sestra Terezie odchyluje střely...“

Po válce se vrací do semináře, roku 1920 je vysvěcen na podjáhna, čte život sv. Jana od Kříže a rozpoznává u sebe povolání stát se karmelitánem. Ale na jeho cestě na Karmel se objeví řada překážek. Proti jeho vstupu se rozhodně staví jeho duchovní otec i jeho biskup; také matka s jeho rozhodnutím nesouhlasí. Henri si od Boha žádá znamení a dostane je.

Roku 1922 je vysvěcen na kněze. „Jsem knězem! To mi stačí ke štěstí!“ prohlásí a bude to opakovat až do konce svého života. Svou první mši slouží v Aveyornu, po týdně však, aniž by dal vědět matce, které bude trvat dva roky, než se s tím smíří, odejde na Karmel.

Vstupuje do noviciátu bosých karmelitánů v Avonu, kam se bratři uchýlili v roce 1920 po návratu z nuceného exilu (ve Francii byly na začátku 20. století velmi napjaté vztahy mezi církví a státem). Otvírá se mu rok ticha a studia karmelitánských svatých. Je to pro něj zároveň rok intenzivní modlitby. V roce 1923, v roce beatifikace Terezie z Lisieux, skládá Henri časné sliby, při nichž dostává jméno Marie-Eugène od Dítěte Ježíše.

Otec Marie-Eugène a sv. Terezie z Lisieux

Hluboké přátelství se sv. Terezkou, jejíž přídomek „od Dítěte Ježíše“ přijal, přátelství, které tak intenzivně začalo již v jeho mládí, bude trvat až do velikonočního pondělka 1967, kdy i otec Marie-Eugène „vstoupí do života“. Své „přítelkyni z dětství“, jak Terezii nazýval a která mu byla tak blízká, věnoval během svého života řadu promluv, přednášek, článků i duchovních cvičení. Již v roce 1923, kdy nemalá část teologů zachovává vůči Terezii stále značnou rezervovanost, on neváhá napsat: „Posláním této blahoslavené dívky je podle mne vlévání lásky do duší v takové podobě, jak si to Bůh pro naši dobu přeje“. A dávno před prohlášením sv. Terezie učitelkou církve, již roku 1958, řekne při jedné přednášce v Bordeaux: „Terezie je jednou z největších učitelek všech dob a lze ji s jistotou stavět vedle takových mistrů, jako jsou sv. Benedikt, sv. Terezie z Avily, sv. Jan od Kříže, sv. František Saleský...“ Jindy napíše: „Pochopil jsem Milosrdenství. Svatá Terezie vycítila jeho něžnost, já jsem vycítil jeho sílu.“¹

Již po časných slibech začíná otec Marie-Eugène aktivně apoštolsky působit, dává exercicie nejen se sv. Terezií z Lisieux, ale i s Janem od Kříže, káže, pracuje ve farnostech s různými skupinami.

Od r. 1925 je redaktorem revue Carmel a sám v ní po několik desetiletí intenzivně publikuje.

Slavné sliby skládá 11.3.1926.

Založení institutu Notre Dame de Vie

V roce 1928 je otec Marie-Eugène jmenován novicmistrem v Petit Castelet. Zde se dostává do kontaktu s filosofickou společností v Marseille (tedy s prostředím intelektuálů a univerzity) a je požádán, aby jim poskytl systematictější uvedení do modlitby.

¹ Zlomky jeho textů, věnovaných Terezii, vyšel v Karmelitánském nakladatelství r.1997 pod názvem *Tvá láska roste se mnou*.

V roce 1929 se na něj obrátí tři mladé učitelky z Cours Notre Dame v Marseille, které touží zasvětit se Bohu a hledají, jakým způsobem toto volání uskutečnit. Jejich touha odpovídá hluboké intuici Marie-Eugène, který si přál hlásat radost z Boží blízkosti všude ve světě, „na předměstích, na bulvárech“, ale který si byl zároveň vědom, že karmelitáni ve svém malém počtu nemají šanci tuto Boží blízkost hlásat všude tam, kde je to potřeba, a proto toužil najít pomocníky, „kteří by žili učením církve a mohli je předávat.“ Kolem Marie-Eugène se začíná utvářet malá skupinka takových osob. V roce 1932 objevuje otec Marie-Eugène staré poutní místo Notre Dame de Vie, ležící ve Venasque v Provence, které ho uchvátilo, a právě tam dostane darem nemovitost. Za přispění oněch tří učitelek, zvláště Marie Pily, se tu brzy začíná utvářet sekulární institut Notre Dame de Vie, který bude oficiálně církví uznán v roce 1948. Ve svých začátcích má institut pouze ženskou větev, která sdružuje ženy rozhodnuté žít ve světě v různých povoláních (ve Francii převážně pracují ve školství a ve zdravotnictví) karmelitánskou spiritualitu. Po dvouleté formaci slibují členky institutu chudobu, čistotu a poslušnost, zavazují se k životu, který bude postaven na vnitřní modlitbě (jsou jí vyhrazeny denně 2 hodiny) a na každodenní účasti na mši svaté. Tyto ženy chtějí žít naplno s Bohem uprostřed světa, pro tento svět, vnášet kontemplativní rozměr do všech oblastí života, i těch nejnepřehlednějších. Každoročně mají možnost prohlubovat svůj život pobýváním v tichu a samotě, trávícím víc jak měsíc.

Ve druhé polovině 50. let se vedle ženské větve institutu vytvářejí i mužská laická a mužská kněžská větev.

Přibývají další a další fundace ve všech světadílech.

Venasque se stane místem, kam se budou lidé uchýlovat, aby se ponořili do těsného kontaktu s Bohem, aby vnímali jeho přítomnost a aby ho pak následně přinášeli do různých prostředí, kde budou pobývat. Otec Marie-Eugène chtěl, aby institut byl školou lásky. Lásky, která jediná má cenu, protože nachází svůj zdroj v Duchu svatém.

Otec Marie-Eugène žije mezi lety 1932–1936 v Agen, ale pravidelně se vrací do Provence dávat kurzy modlitby, které se stanou základem jeho díla *Chci vidět Boha* (Je veux voir Dieu).

V roce 1937 je jmenován členem generální rady řádu bosých karmelitánů (definitorum), a proto odjíždí do Říma, kde s výjimkou let války setrvává do roku 1955. Za války objíždí různé Karmely ve Francii, má řadu přednášek o karmelitánské spiritualitě, zvláště o sv. Janu od Kříže a své „sestřičce“, sv. Terezii z Lisieux, a také káže. Kdykoliv otec Marie-Eugène přednášel, uchvátil svým živým, strhujícím projevem všechny posluchače, mluvil z paměti

a bez poznámek, to bylo pro něj typické, nechával se unášet spontánním tryskáním myšlenek. (Jeho psaný projev je mnohem sevřenější.)

Během svého poválečného pobytu v Římě podporuje zakládání různých karmelitánských misionářských center, zvláště na Blízkém východě. V zimě 1954–1955 cestuje na Střední a Dálný východ, aby zde povzbudil karmelitánské misie, které žily často v prostředí války a pronásledování, neustále jim opakuje, že modlitba je jediná smysluplná obrana proti expanzi komunismu.

Zároveň v tuto dobu dává dohromady konečnou podobu svého díla *Chci vidět Boha*, které je souhrnem karmelitánské spirituality na základě spisů Jana od Kříže, Terezie z Avily a Terezie z Lisieux.

Otec Marie-Eugène je též přesvědčen o nutnosti představit současnému světu původní, neupravované učení Terezie z Lisieux, a proto usiluje o zveřejnění Terezičiny Autobiografických spisů. V roce 1953, s plným souhlasem Karmelu v Lisieux, kde ještě žije sestra Jenovéfa od svaté Tváře (Terezičina rodná sestra Celina), pověřuje otec Grialou tímto úkolem svého spolubratra z řádu bosých karmelitánů, otce Františka od Panny Marie. Vydaní Autobiografických spisů v plném rozsahu a bez pozdějších zásahů mělo pro dějiny křesťanské spirituality obrovský význam.

Po otevření Mezinárodní koleje bosých karmelitánů v Římě (dnešní Teresianum), na jehož vybudování se podílel, se otec Marie-Eugène vrací do Francie a stará se hlavně o jím založený institut, který se rychle rozrůstá.

Spolubratři jej třikrát zvolí provinciálem provincie Avignon.

Velmi mu leží na srdci aggiornamento (úsilí o to, aby se církev přiblížila lidem v dnešním světě), a tak se snaží aktivně se podílet na jeho praktickém uskutečňování.

Muž modlitby

Po celý život, uprostřed všech různorodých činností a výzev, které před něho byly kladeny (kdesi řekne, že ho Pán často posílal tam, kam on sám nechťel), nosí v sobě otec Marie-Eugène neustálou touhu po tichu, samotě a modlitbě.

O vnitřní modlitbě mluví jako o rozvíjení se Božího života v nás, o životodárném pohybu synovské milosti v naší duši. Proto je podle něj vnitřní modlitba základní životní potřebou každého křesťana. Znamená setkání živé bytosti, kterou jsme, s živým Bohem, který v nás bydlí, setkání Stvořitele se stvořením, svatého Boha s hříšným tvorem. Jsme stvoření pro Boha a modlitba je živoucí spojení s ním. Bůh je láska a jeho radostí je dávat se. Z naší strany je pouze třeba se ztišit, zaměřit naše bytí k Bohu, abychom s Bohem navázali opravdový a živý kontakt.

Poslední roky svého života má otec Grialou velké zdravotní problémy. Ale přitom dále rozvíjí svou apoštolskou činnost v jejích různých podobách, dává čím dál víc exercicií pro mladé, pro seminaristy, pro kněze. Roku 1966 vede poslední exercicie pro novice.

Podrobuje se vyšetření a lékaři konstatují rakovinu prostaty. Ke konci roku je operován, ale jeho zdravotní stav to nezlepší. Má velké bolesti, obětuje je Pánu a připodobňuje se v nich Kristu. I v tomto procházení utrpením osvědčuje svoji duchovní spřízněnost s Terezií z Lisieux.

Umírá ve Venasque na pondělí velikonoční 27. března 1967.

7. dubna 1985 byl zahájen přípravný proces k prohlášení otce Marie-Eugène blahoslaveným.

Duch svatý – můj přítel

Všechna bohatá přednášková činnost otce Marie-Eugène i všechno, co psal, vycházelo z jeho vlastní duchovní zkušenosti, která byla v podstatě totožná se zkušeností sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Když Terezie mluví o svém objevu Lásky a svém poslání být v srdci církve láskou, vysvětluje otec Marie-Eugène, že se jedná o bytostnou Lásku, kterou je sám Duch svatý. A působení Ducha lásky se on – stejně jako ona – vydává bez výhrad.

Marie Pila, spoluzakladatelka institutu Notre-Dame de Vie, o něm jednou řekla: „Když zmiňujeme Ducha svatého, zmiňujeme podle všeho tajemství otce Marie-Eugène.“ Už od dob noviciátu velmi silně vnímal jeho působení a neváhal mluvit o „prožití Letnic“. Celý jeho život je založený na zkušenosti s Duchem svatým.

„To Duch svatý z nás dělá proroky a světce, to on v nás žije a ukazuje nám cestu, kterou je Kristus. Není jiný prostředek posvěcení, než Duch svatý.“

Otec Grialou mluví stále o Duchu svatém jako o působící přítomnosti Boží mezi námi, kterou máme znát praktickým způsobem, tím, že se mu odevzdáme.

Duch lásky naplňoval otce Marie-Eugène a neodolatelně ho přitahoval. Dva měsíce před smrtí, když už byl vážně nemocen, se svěřil svým přátelům:

„Když spím hlubokým spánkem, na nic už nemyslím. Když se vzbudím, není tu nic než Duch svatý. On vezme vše. Jsem s naším Pánem, je to jakoby ztotožnění s ním... On vydechuje Lásku, Otec také vydechuje Lásku... Já vydechuji Lásku, abych vám ji dal.“

Krátce před smrtí vyjádřil pro všechny, kdo chtějí jít jeho cestou, svůj duchovní odkaz :

„Chci pro vás žádat Ducha svatého. To je odkaz, který vám zanechávám: milost, že na vás Duch svatý sestoupí, abyste mohli co nejdříve říct, že Duch svatý je váš přítel, vaše světlo, váš učitel. V této modlitbě budu pokračovat na zemi, dokud mě zde Bůh nechá, a jistě v ní budu pokračovat i na věčnosti.“

Modlitba otce Marie-Eugèna:

(Bože,) dej každé duši
tu krásu, tu velikost,
kterou jsi pro ni připravil
od věčnosti.
Pokorně tě prosíme,
ó Otče, zdroji všeho světla,
ó Ježíši náš bratře, náš Mistře a náš Králi,
ó Duchu svatý, bytostná Lásko, staviteli a vykonavateli Božích záměrů,
uskutečni cele tuto Boží myšlenku.
Ať ani jiskřička lásky,
kterou jsi pro nás určil,
nezůstane nevyužita,
ale ať sem sestoupí.
Sjednoť nás se sebou,
předvídej už všechno naše podílení se na tvém trojičním životě.
Najdeme v něm své štěstí a vím, že také
ty v tom nalezneš svoji slávu, druhotnou, pravda,
ale slávu, v níž budeš přece moci nalézt zalíbení.
To je modlitba, kterou ti předkládáme,
Svatá Trojice,
je tvou slávou, tvou radostí,
aby se šířil váš trojiční život.
Zajisti její účinnost dalším působením Ducha svatého.
Ať se každý den, každý okamžik našeho života
vyznačuje růstem tvého působení.
A až opanuješ každého z nás,
poneseme svědectví o tobě
tam, kam nás pošleš, jak nás pošleš.
A v tomto apoštolátu svědectví
najdeme smysl našeho bytí.
Ó Otče, ó Synu, ó Duchu svatý,
pohlédni na to, co jsi učinil
a uskutečni zcela své dílo v nás
a skrze nás i ve všech, které uvedeme
do téhož záměru lásky,
do Vašeho trojičního života
k Vám a do Vás.
Ať se tak stane.

(Úryvek z homilie o Letnicích 1963)

Úryvek z meditace v předvečer kněžského svěcení 4. 2. 1922:

„Jsem knězem, knězem navěky!
Tato slova mnou pronikají, stačí mi. Ó Ježíši, ztotožnil jsi mne se sebou samým, když jsi mi světil moc svého kněžství! Tváří v tvář těmto velkým tajemstvím, která jsi mi světil, zůstávám unešen. Klaním se a věřím.
Odevzdávám se ti ve všem, co chceš, v míru, v radosti, ale i v temnotě a utrpení... A protože má modlitba má být výrazem mé vděčnosti, nechám ji stoupat k tobě, plnou veškeré váhy mého kněžství, horoucí, zahrnující vše....“

P. Redemptus Maria Valabek, O.Carm. – svědek radostné víry a péče o Karmel

P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Před pěti lety Pán Bůh nečekaně odňal Karmelu v naší zemi velkodušného příznivce, moudrého rádce a vytrvalého povzbuzovatele, P. Redempta Valabka. Zatímco přinášíme krátké shrnutí jeho životopisných dat, připomeňme si my, kdo jsme ho měli možnost osobně poznat, nyní v paměti opět co nejživěji svá setkání s ním a „oživme v sobě plamen Božího daru“ (dle 2 Tím 1,6), který v nás Pán Bůh rozněcoval skrze jeho humor, jeho houževnatost, pevný stisk jeho ruky. A těm, kdo jej osobně nepoznali, ať se toho dostane alespoň skrze naše vděčné vzpomínky a vyprávění. Ptejme se na jeho odkaz pro nás a na to, jak tento odkaz ani po pěti letech nenechat ladem.

P. Redemptus se narodil 3. 7. 1934 v Sheltonu ve státě Connecticut.

Rev. Redemptus Valabek, O. Carm.
Born July 3, 1934
Professed September 8, 1954
Ordained July 25, 1960
Died August 5, 2003

Hned po střední škole vstoupil do karmelitánského řádu, po věčných slibech 15. 8. 1957 jej představení poslali do Říma studovat na řádovém teologickém učilišti. Poté, co byl 25. 7. 1960 vysvěcen na kněze, pokračoval v Římě ve studiu teologie a později ji začal vyučovat.

S výjimkou let 1982–83 žil už nadále v Římě. Přednášel, vyučoval, zpovídal, bral na sebe řadu dalších úkolů. Napsal několik knih, řídil časopis *Carmel in the World*. Moudře a přátelsky se věnoval širokému okruhu studentů, řeholních osob a dalších lidí, svou radostností a opravdovostí ve víře i vůči lidem šířil na všechny strany povzbuzení a zápal pro Karmel a pro jeho rozkvět. V letech 1980–1996 byl generálním postulátorem řádu (připravoval procesy blahorečení a svatořečení nových světců řádu), v letech 1983–2001 měl také na starosti péči o třetí řád a karmelské laiky na celém světě.

Protože jeho rodiče pocházeli z Valašska, mluvil valašským nářečím a rozuměl česky. Tak mohl být v letech totality styčnou osobou mezi představenými řádu v Římě a karmelitány v Československu, z nichž prakticky nikdo nebyl tehdy s to mluvit anglicky nebo italsky. Významná byla jeho návštěva v naší zemi v roce 1985, a pak v březnu 1990, kdy doprovázel vicegenerála P. Johanna Stenekera při první vizitaci po pádu totality u nás, a v listopadu 1990 s generálním převorem Johnem Malleyem.

I v následujících letech svobodného kontaktu se zahraničím P. Redemptus vykonával mnoho pro karmelitány a karmelitky v Čechách a na Moravě a pro studenty a hosty z naší země v Římě. Zvláštní péči vždy věnoval sestrám misionářkám práce *Donum Dei*.

Při prázdninovém pobytu ve své americké vlasti měl v létě roku 2003 těžkou dopravní nehodu, na jejíž následky několik dní poté, 5. srpna – v den památky Panny Marie Sněžné, zemřel.

(Z výstavy ke 100. výročí příchodu karmelitánů do Kostelního Vydrčí.)

Několik podnětů z četby karmelitánské řehole svatého Alberta

(3. část)

P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Dál v textu řehole stojí: „Nejprve ustanovujeme, abyste jednoho z vás měli jako převora. Každý z ostatních bratří ať mu slíbí poslušnost a ať se jí snaží spolu s čistotou a zřeknutím se vlastnictví skutkem opravdově zachovávat.“ Tedy je tu zmíněna autorita ve společenství a trojice takzvaných evangelijních rad: poslušnost, čistota a chudoba. Takové *základní vymezení* řeholního života, matematikové by řekli: „základní zadání“ – o čem to bude. Staří Římané měli heslo: „Rozděl a panuj.“ Od jedněch rodičů jsem slyšel chválu na knížku s příznačným názvem: Děti potřebují hranice. Pro náš život je v mnohém ohledu velmi důležité mít stanoveny hranice – aby se naše energie i naše myšlenky a tužby nerozlévaly bez užitku a řádu do všech stran. Vždy je důležité, když máme nějaké základní zaměření, takové základní zadání. A to tady je řečeno. Pisatel řehole tím to společenství, kterému píše, vymezuje jako společenství řeholní. Se vším, co k tomu patří.

A to bych, bratři a sestry, rád přenesl do života každého z nás. Vnímejme, k čemu nás Pán Bůh povolal, na jaké místo v životě nás postavil, přijmeme to jako *základní vymezení*, ve kterém stojíme – i s těmi hranicemi, které to obsahuje. Pokládám to za velmi důležité. Nechci uvádět úplně konkrétní příklady, protože to jsou citlivé věci. Nezřídka se totiž stává, že my sice něco přijmeme, ale ve skutečnosti chceme vyrobit nějakého křížence (toho, co jsme si zvolili) ještě s něčím jiným. To není dobré. Jestliže se vydám na určitou cestu a ta cesta má konkrétní nároky, měl bych to přijmout jako takovéto základní vymezení, kterému se nevzpírám, už si nevybírám (nejsem vybíravý). A já věřím, že když to, pro co jsme se rozhodli, bereme poctivě i se všemi nároky, které to s sebou nese, tak si jaksi rázně vyprošujeme Boží požehnání.

V naší řeholi, se to týká prvotně řeholníků, ale v obecnějším smyslu je to důležité pro nás pro všechny. Mít základy, které jsou dané a které už nezpochybňujeme. Přeneseno tedy do prostředí mimo klášter: založil jsem rodinu a chci žít rodinným životem – se vším, co k tomu patří. Vstoupil jsem do manželství a chci žít manželství – se vším, co k tomu patří, se všemi radostmi i bolestmi, které k tomu patří, se všemi nároky, které to na mě vznáší.

Uhýbat tomu by byla nezralost. A také je to potom tíha pro toho, kdo to nese se mnou.

V dalším textu se potom ukazuje, že sv. Albert svou řeholi skutečně píše bratřím, kteří si zvolili jako svůj životní styl *samotu*. Je to vlastně řečeno hned na začátku, když řeholi adresuje: „B(rokardovi) a ostatním poustevníkům, kteří pod jeho vedením přebývají u pramene na hoře Karmel.“ Ale pozná se to pak i dál, když píše: „Místa (kde se jako komunita usadíte) můžete mít na samotách nebo tam, kde vám je darují.“ A další nářezka na samotu je v článku: podle rozpoložení místa, kde budete přebývat jako komunita, „ať má každý z vás samostatnou celu,“ tj. samostatnou místnost, prostě ať má každý svoje soukromí. Tak je to řečeno prvním bratřím, přenesme to do našeho života. Je z toho zřejmé, že karmelská tradice je cestou, kde se počítá se samotou. A kde se – teď to řeknu hodně silně – kde se umí se samotou zacházet. To je téma, o kterém mluvíme už od začátku našich terciářských setkávání.

Kdysi jsem o tom také napsal článek do časopisu Karmel.² Dnes – s odstupem let a po mnoha rozhovorech s vámi terciáři – už dobře vím, že zvlášť pro vás laiky platí: samotu ani tolik nevyhledáváme, jako ji přijímáme. Ono je jí v našem životě mnohdy dost a dost. A vidíme jasně ve svém okolí, kolik úsilí mnohdy lidé vyvinou, aby ji zahnali. Aby ji odehnali jako mouchu, která na vás pořád dotírá. Samota je pro ně něčím, s čím si nevědí rady, co vnímají jako ohrožení sebe sama. Ale nahlédnuto z pohledu karmelské tradice: nás samota neohrožuje. My ji vnímáme jako prostor, kde můžeme být s Bohem – bez toho, že by nás rušily nějaké jiné vlivy. Samota v našem životě mnohdy je, nemusíme ji nijak uměle vyhledávat. Jde o to, abychom ji, když přichází, přijali. To jen kdybychom se někdy dostali do takového prostředí, kde samota vůbec nebude, tak tam si ji opravdu budeme snažit nějak vytvořit. Protože ona je v určité míře k našemu životu nezbytná.

Chtěl bych k tomu zdůraznit ještě jednu souvislost. Když je člověk sám, nutně mu dochází, o co mu vlastně v životě jde. V samotě se za nikoho neschová. Když má puštěné rádio, tak poslouchá písničky, které mu zpívají druzí, nebo poslouchá myšlenky, které mu vtloukají do hlavy druzí (nebo nabízejí ti druzí – abych nebyl ošklivý). Ale když je člověk sám, tak musí vzít zodpovědnost sám za sebe. A to je velmi důležité ve víře. Víra je oblast našeho života, kde bereme zodpovědnost také sami za sebe. Víra musí obsahovat rozměr osobního rozhodnutí. Konvertitě dobře vědí, o čem mluvím. Ale i ten, kdo vyrostl ve věřícím prostředí, mi dá za pravdu, že v jeho

dospívání přišel okamžik, kdy se sám sebe mezi všemi těmi věřícími zeptal: „A co ty? Věříš ty?“ A musel si dát odpověď. Takovou, kterou dává každý sám za sebe. Před Bohem musíme být schopni stát ve své osobitosti. Každý sám za sebe – a samota je k tomu pomůckou. Připomíná nám *osobní stránku naší víry*.

Znovu podtrhnu, že důležité je žít samotu s Bohem. Víte, v dnešním světě se dostáváme do situace, která mě trochu mate, proto toto téma jen „nařuknu“. Zdá se mi, že se ocitáme v úplně jiném dobovém prostředí, než byli ti před námi. V čem například? Tak celibát nás řeholníků a kněží je svědectvím o tom, že tu krásnou a přirozenou hodnotu, kterou je manželství a rodina, hodnotu, ke které se všichni upínají, tu my – osloveni Božím voláním – dokážeme nechat stranou svého zájmu a celý svůj život otevřít jenom Bohu a službě Jemu. Jenomže – a v tom vidím ten háček – ta doba, kdy všichni kolem nás se chtěli vdávat a ženit a mít rodinu, je pryč. Dnes je nemálo lidí, kteří žijí sami. A teď my musíme ukázat, z jakého důvodu já zůstávám sám. A nakolik oprávněný, správný ten důvod je. A stejné je to s naší samotou. My nežijeme mezi lidmi, kteří by všichni vyhledávali společnost, kteří by všichni chtěli žít v krásných vztazích a pro které by naše samota byla provokací, varující: nemůžeš se jen schovávat mezi druhé, musíš být sám sebou! My dnes žijeme také ve světě, kde mnozí lidé jsou velmi rádi sami. Ale jsou sami takovým způsobem, že je nám z toho smutno, protože vidíme, jak to škodí jim samým, a nebo potažmo i lidem kolem nich. A přemýšlíme, jak to udělat, aby nežili takto sami... Takže není samota jako samota. Naše samota je samota, která má být velmi plná Bohem. Není to samota, ve které si mohu dělat co chci, ve které mě nikdo nevidí a pro nikoho tu nejsem – ať po mně nikdo nic nechce!

Dále obsahuje řehole sv. Alberta pokyn: „Bez povolení převora, který v té době bude, není nikomu z bratří dovoleno změnit místo, které mu bylo přiděleno, nebo si je vyměnit s jiným.“ Zase to na první pohled vypadá jako zákaz jen pro první bratry v jejich jeskyňkách. Nebo že to se týká nás řeholníků, abych si v klášteře nevybíral ten nejlepší pokoj. Ale ono nám to všem klade na srdce ještě něco jiného. Nazval jsem si to: *ukotvení na svém místě*. Už v antice prý měli přísloví: „Změna těší.“ A proto se setkáváme ve svém životě nebo v životě druhých lidí se snahou dopřát si nějakou změnu. Nemusí to být vždy špatně, to ne. Ale všimněme si dobře, že když budeme stále hledat nějakou změnu, stále přebíhat z jednoho do druhého – dnes mladí lidé říkají: surfovat – a nikde přitom nezakotvíme, tak určitou hloubku prožívání života vůbec nezakusíme. Právě proto, že jsme nikde nezapus-

2 Karmel, ročník 1996 č. 4.

tili kořínek. Toto si s tím praktickým pokynem, který dává biskup oněm bratřím tehdy, uvědomme my sami pro náš život.

Ono není snadné dělat pořád totéž. Pořád ten stejný stereotyp, týž okruh lidí. Ráno do práce, odpoledne z práce... Potkáváte známého člověka a už víte, co vám řekne. A vy mu zase odpovíte vlastně to, co mu říkáte vždycky. Ano – na jedné straně je to únavné, ale na druhé straně právě to opakování je cesta jaksi hlouběji. Tak, jak to teď říkám, to vyznívá možná nesmyslně nebo vás to snadno může pobuřovat. Ale na druhé straně věřím, že mi rozumíte a zakusili jste také, že je to tak. Právě tam, kde se věci opakují, kde není úniku do nějaké laciné změny, tam se může stát, že nám Bůh otevře jakási dvířka někam hlouběji. A my to vše „známé“ nahlédneme jinak. Ostatně nezakusili jste i vy se starými lidmi, jak rádi vzpomínají právě na věci, které dělali s takovouto pořád se opakující rutinou? S odstupem času to ten člověk nevidí jako něco tíživého, ale právě rád vzpomíná na to, jak se to opakovalo, jak to přicházelo znovu a znovu. Shrnutí jednou větou: pokud nebudeme ve svém životě ochotni snést stereotyp, který s životem souvisí, jsou hlubiny prožívání, do kterých se nikdy neponoříme. Protože vždy, když jsme se dostali na práh toho hlubšího, tak jsme od toho utekli do nějaké zábavy, do něčeho „zajímavějšího.“ O tom tedy můžeme přemýšlet nad článkem řehole: Nikomu není dovoleno bez povolení představeného změnit místo, které mu bylo přiděleno.

.....
Podle zpráv z Vatikánu budou v neděli 19. října 2008 prohlášení za blahoslavené Ludvík a Zelig Martinovi, rodiče sv. Terezie z Lisieux.

„Pán Bůh mi dal otce a matku, kteří byli hodni víc nebe než země. Prosili Pána, aby jim dal mnoho dětí a aby si je vzal pro sebe. Tato touha byla vyslyšena. Čtyři andělci odlétli do Nebe a pět dětí, které zůstaly na bojišti, si vzaly za Snoubence Ježíše...“

(Z dopisu sv. Terezie z Lisieux abbé Bellièreovi z 26. 7. 1897. Převzato z knížky Dopisy Terezie z Lisieux kněžím misionářům, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001, str.87.)

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Vydává Českomoravská generální delegatura řádu karmelitánů v Kostelním Vydří.

Odpovědný redaktor P. Gorazd Cetkovský O.Carm.

ISSN – KARMEL 1210 – 499X

Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Českých Budějovicích, j. zn.: P – 1911 / 97 ze dne 9. dubna 1997.

Evidenční číslo: MK ČR E 13791